

Metafora. Kad jedna djevojka u teškoj životnoj krizi napiše *Ja sam u nekom čekanju, na nekom stand by-u*, autor odgovara: *Ti vidiš tek nejasne konture onog što se s tobom zbiva, onu drugu stranu goblenu gdje su nelogični končići i šare. Ili: Vjernik živi na Zemlji, ali s korijenjem u nebu.*

Nade se i dosta paradoksa. Na primjer: *Advent je vrijeme povratka u budućnost. Ili:*

E, moja draga. Što si više za druge, to si više bez ikog. Što si bliže Bogu, to si dublje u pustinji. Uspinjući se na visine zrak je sve jeđi, a temperatura sve viša.

Središnji je problem, oko kojeg se vrte sve ove prepiske, kako dovesti u sklad ideale i stvarnost, opće moralne propise i izazove života, predivne evandeoske stvarnosti i našu *bačenost u egzistenciju*, tvrdoću svakodnevice. Kako pomiriti vjeru i razum? Autor to dvoje nastoji pomiriti. Postići sklad. U temelju pak leži jezični problem: kako ljudskim riječima govoriti o onome što nadilazi ljudski razum i jezik? Kako ljudskim jezikom govoriti O Bogu, o uskrsnuću, svecima, o anđelima? Rudolf Otto davno je predložio da definiramo božanstvo kao *ono posve drugo*. Na njegovu tragu, p. Luka smatra da riječi, kao i svaki drugi sustav simbola, pomažu barem donekle rasvijeliti ono što je udaljeno, što je skriveno: *Ako se svetu vodu ne upotrebljava kao krsnu vodu, onda joj je značenje tek simbolično. No, ni to nije za odbaciti — jer živimo od simbola. Simbolima komuniciramo i molimo.*

To da je (Bog) Dobri Pastir, koji nas drži u naručju, i da je nepojmljivo da nas kažnjava... kao i to da sve piše i pamti, i »uzvrća udarac«... Sve su to naše slike. Tek pokušaji da svoja iskustva i poimanja projiciramo na Boga. Našim svijetom opisujemo njegov svijet.... Ali Bog... on je nešto posve drugo. Znamo tek da je ljubav. A to je kao da ništa ne znamo.

Bog je nedokučiv. Dobar je, ali ne kao mi. Kažnjava, ali ne kao mi.

I napokon, tu je autorov humor koji je, kao i svaki humor, utemeljen na činjenici da se reklo više nego što se očekivalo:

Premda mi Henrik VIII nije u ama baš ničemu uzor, niti autoritet — ipak, navodno je kazao: Svećenici se moraju ženiti, inače pošandrcaju. Nema tog Vatikana koji ih može kontrolirati kao vlastita žena.

Često je i poentiranje, donošenje kratkih izreka koje sadrže korisnu i sretno sročenu istinu: *Dok činimo moguće stvari, ništa osobito ne činimo. Ili: Mrak nema izgleda pred svjetlošću.*

Ili: *Tko voli taj moli. Ili: U ožujku se zvanje ne napušta.*

Tu su i brojne anegdote: *Čuo sam da je na krštenju jednog derana ovaj usred obreda strugnuo niz crkvu a svećenik sav izvan sebe za njim povikao: »Držite vraga!«*

Autor je ponekad i dirljivo iskren: *Jooj... umoran sam. Zavidim karizmatičima, oni se znaju otkaciti i neprestano doživljavati da ih Bog ljubi.*

I tako elektroni postadoše crnilo na papiru. Pred nama je zbirka zavrzlama, počevši od pitanja *Tko je stvorio Boga?* i *Što ako nismo sami u svemiru?* preko ozbiljnih problema u obitelji i na poslu, pa sve do nedoumica kako daleko treba ići u bračnoj intimi i je li kršćanski obračunati se s vodoinstalaterom koji te prevario. Čitanjem knjige *Šalabahter za život* zajamčena je duhovna obnova, korak bliže Bogu, ljudima i samome sebi te, što je posebno važno, dobra zabava.

Marina Katinić

Novi karizmatički pokreti i gibanja u Crkvi, zbornik, Diaspora croatica, knjiga br. 12, Hrvatski dušobrižnički ured, Frankfurt na Majni 2008, 108 str.

Ovih je dana Hrvatski dušobrižnički ured iz Frankfurta na Majni objavio još jedan u nizu zbornika radova s godišnjih pastoralnih skupova hrvatskih pastoralnih djelatnika iz Zapadne Europe, ovo-

ga puta s pastoralnoga skupa održanoga od 8. do 11. listopada u Bad Honnefu kod Bonna. Tema je, kako i sam zbornik nosi naziv, bila posvećena novim karizmatским pokretima i gibanjima u Crkvi.

Prigodna predavanja održali su dr. o. Mihaly Szentmartoni iz Rima, dr. fra Ante Vučković iz Splita i dr. Adolf Polegubić iz Frankfurta. U zborniku su objavljena predavanja dr. Szentmartonia, naslovljena »Postkoncilsko buđenje laika — pokreti u Crkvi: teologija, psihologija, pastoral« i »Svećenici i laici — u potrazi za novim identitetom«; predavanje dr. Polegubića »Postkoncilsko buđenje laika u domovinskoj Crkvi« te pozdravni govor ravnatelja dušobrižništva katolika drugih materinskih jezika Njemačke biskupske konferencije, mons. Wolfganga Miehelea: »Zajedno u zajednici Isusa Krista«.

U ime izdavača delegat fra Josip Bebić u predgovoru ističe kako među temama o kojima se u novije vrijeme učestalo raspravlja u Katoličkoj crkvi jesu i nedoumice koje u mnogih svećenika i pastoralnih suradnika i suradnika, ali i u laika, potiču novi karizmatски pokreti. »U nekim hrvatskim katoličkim misijama diljem Zapadne Europe, posebno u Njemačkoj, održavaju se već više godina duhovne obnove. Voditelji duhovnih obnova su ponajčešće poznati ugledni svećenici iz domovine. Obnove su dobro posječene iako traju po nekoliko dana. Primjećeno je da na te duhovne obnove dolaze većinom iste osobe. Nema dvojbe da su te duhovne obnove prigoda da se sluša Riječ Božja, da se u njoj intenzivno razmišlja, da se sudionice i sudionici potiču na obraćenje, na molitvu, na ispovijed, ukratko — na novi život. S druge strane, unatoč svemu tomu, oduševljenje onim što su čuli i doživjeli na takvim duhovnim skupovima, dio sudionica i sudionika želi nerijetko na neprikladan način prenijeti u svoje župne zajednice. Tu se onda pojavljuju nedoumice oko

svrhe takvih susreta i nesporazumi s većinom vjernika koji vjeru prakticiraju u svojim zajednicama odlazeći redovito na misu i ostale župne pobožnosti«, piše delegat o. Bebić, dodavši kako im je stoga, da bi se što cjelovitije upoznala narav i stvarni dosezi novih (karizmatских) pokreta, Hrvatski dušobrižnički ured iz Frankfurta u suradnji s predstavnicima svih crkvenih regija hrvatskih katoličkih misija u Njemačkoj 2007. godine posvetio svoj redoviti godišnji pastoralni skup.

Sudionicima se obratio i predsjednik Vijeća Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine za inozemnu pastvu, dubrovački biskup mons. Želimir Puljić, koji je s pozornošću pratio cijeli tijek skupa, a u svom obraćanju nazočnima posebno se zadržao na prikazu stajališta hrvatskih biskupa o temi skupa.

»Suvremeni 'laički pokreti' su izražaj traganja laikata za vlastitim identitetom u postkoncilskoj Crkvi, pa kao takvi su legitimni izražaj traganja same Crkve za vlastitim identitetom. Pri tom, jasno, treba razlikovati pokrete koji su nastali unutar katoličke Crkve od onih koji imaju svoje podrijetlo iz drugih konfesija ili čak drugih religija«, kazao je o. Szentmartoni, koji je ukazao kako na pozitivnu tako i na negativnu ulogu različitih crkvenih pokreta. Dr. Polegubić je pritom istaknuo kako se unatoč sadašnjim poteškoćama valja nadati da će vrijeme koje dolazi donijeti pozitivnije pomake u rješavanju laičkog pitanja, kako u Crkvi tako i u hrvatskom društvu. »Šanse i mogućnosti djelovanja vjernika laika postoje, no tek valja nastojati oko punije realizacije vrlo važna apostolata laika.«

Zbornik je namijenjen pastoralnim djelatnicima, ali i svima koje zanima ta po mnogočemu izazovna tematika.

Adolf Polegubić